

Minun maallemuuttotarini

Nuorena äitinä Helsingistä pohjoiseen päin muuttaessani ajatus ”aina pääsee takaisin” -ajatus helpotti ja rohkaisi muutokseen. Enää sellaista ajatusta en ole tarvinnut ja perhekin on ollut muuttoon aina valmis. Itse asiassa asuimme kuitenkin kaksikymmentä vuotta samassa paikassa ”väliaikaisesti”, vaikka uusien seutujen himo polttelikin. Sitten pääsimme vauhtiin ja muuttomatkamme ovat olleet pitkiä. Maakunta on vaihtunut joka kerta.

Mukavat ihmiset, joita joka paikassa tapaa ovat plussaa, luonto on tärkeintä; uima- ja marjapaikat, lähiluonto, vanhat puut, suot, lintukohteet ja retkeilyreitit. Vaalin suhdetta myös entisiin rakkaisiin luontopaikkoihin. Juhlaa on, jos pääsen niissä vielä käymään. Muistoissa ne pysyvät joka tapauksessa.

Sen lisäksi, että kotimme on siirtynyt vähitellen pohjoisemmaksi, olemme muuttaneet koko ajan myös pienemmälle paikalle. Viimeksi pikkupaikkakunnan kirkonkylältä vireään kylään, Muurasjärvelle. Viimeisimmän kodin ostossa jouduin ns. nielemään monta asiaa, joista olen ollut aina varma, että ”ei-koskaan-tule-tapahtumaan”. Niinhän se elämä järjestää.. Olen tyytyväinen.

Suomeen on hauskaa ja mielenkiintoista tutustua näin. Asuinpaikkakuntani ovat muuttotappiopaikkakuntia, mutta muinaisten valtavyölien keskeisillä reiteillä. Viimeksi asuin rautakauden keskusalueilla, uhrikivien ja maahan kaivettujen hautojen, miekkojen ja aarteiden ympärillä. Nykyään asun muinaisen Päijänteen syntysijoilla lapinraunioiden, pirunpeltojen ja seitakivien ympäröimänä. Vanhoja pyyntikuoppia, kalamajoja ja kokkokallioita on ollut joka puolella. Kulttuurimme juuriin on tullut tutustuttua, mutta pienenpienen osan siitä olen nähnyt.

Jääkauden jälkeen ihmiset ovat hakeutuneet näille kotiseuduillemme eläinten kulkureittejä, päämääränä hengissä pysyminen. Viljelykasveja taas on kulkeutunut ihmisten mukana uusille asuinsijoille. Muinainen jättiläisjärvi Päijänne on yhdistänyt entisiä ja nykyisiä kotiseutujani. Ihmiset ovat liikkuneet Päijännettä sekä sen jokia ja rantoja myöten uusille sijoille tarpeen mukaan. Nuo muinaiset ihmiset ja heidän vaatimatonta elämäntapansa on tullut minulle kaiken aikaa tärkeämmäksi. Heihin haluan tutustua ja sitä kautta itseeni.

Hassua, että vuosi sitten tänne Muurasjärvelle muutettuani sain sattumalta ja ”lennossa” työn, jonka kautta pystyn olemaan vaikuttamassa elinympäristöjen palauttamiseen sellaisiksi, jollaisia ne olivat kauan, kauan sitten täällä synnyinmaakunnassani. Työskentelen Luonnonperintösäätiössä metsien suojelun hyväksi ja uskon vahvasti, että menneillä sukulaissieluillani oli ”näppinsä pelissä” tämän työpaikkani suhteen..

Ympäristöhistorioitsija Sirpa Rautiainen

Muurasjärvi, Pihtipudas